

Sygn. akt I C 1504/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 grudnia 2017r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Kamila Starosta

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2017r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. C. (1)**

przeciwko **(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

I.zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda P. C. (1) kwotę 2.000 zł (dwa tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 listopada 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

III.nakazuje zwrócić pozwanemu od Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 128,63 zł (sto dwadzieścia osiem złotych sześćdziesiąt trzy złote) tytułem nadpłaty w zaliczce na poczet wydatków.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 1504/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 30 czerwca 2015r. powód P. C. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 października 2013r. do dnia zapłaty. Jednocześnie wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 22 lipca 2013r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do niego pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...). Powód podał, że sprawca kolizji posiadał obowiązującą w tym czasie umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym towarzystwem ubezpieczeń. Pozwany wypłacił odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe, jednak nie dokonał wypłaty rekompensaty z tytułu roszczenia związanego z najmem pojazdu zastępczego. Powód wykorzystywał przedmiotowy pojazd w celu zapewnienia płynnej i nieprzerwanej ciągłości dotychczasowego zorganizowanego i ustabilizowanego funkcjonowania w życiu prywatnym i zawodowym i tym samym zmuszony był wynająć pojazd zastępczy. Z tego powodu poniósł

koszty w wysokości 15.129 zł. Nastąpiło to w sytuacji, gdy nie był w posiadaniu innego pojazdu, z którego mógłby korzystać od dnia zdarzenia. Jednakże pomimo przedstawienia pozwanemu faktury VAT nr (...) z dnia 05 września 2013r. ten odmówił wypłaty odszkodowania z tego tytułu, podtrzymując swoje stanowisko w decyzji z dnia 03 grudnia 2013r. Zaznaczył, iż w niniejszym postępowaniu dochodzi tylko części tej należności, zastrzegając sobie możliwość rozszerzenia żądania pozwu na dalszym etapie postępowania lub w drodze odrębnego powództwa. Uzasadniając swe żądanie w zakresie odsetek powód powołał się na art. 14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych, zaznaczając, iż 30 –dniowy termin został policzony od dnia wydania decyzji przez pozwanego t.j. od 17 października 2013r. Tym samym termin ukończenia postępowania likwidacyjnego upłynął w dniu 16 listopada 2013r. Zatem od dnia następnego powód jest uprawniony do naliczania i żądania zapłaty odsetek ustawowych od należnego mu odszkodowania(k.2-3v).

W odpowiedzi na pozew z dnia 18 września 2015 r. (k.22-23) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu potwierdził, że przeprowadził likwidację szkody powstałej w następstwie przedmiotowego zdarzenia, jednakże jego zdaniem między poszkodowanym oraz innymi podmiotami (np. wypożyczalnią pojazdów, pośrednikiem ubezpieczeniowym) może istnieć spójność interesów i tym samym może zdarzyć się, iż podejmą czynności, które mogą doprowadzić do pozyskania nieuzasadnionych ekonomicznie świadczeń. W jego ocenie mało wiarygodnym wydaje się, aby powód wydatkował z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego kwotę 15.000 zł i to w gotówce albowiem w praktyce dochodzi do podziału takiego świadczenia pod warunkiem, że zostanie ono wypłacone i tym samym nie można bazować wyłącznie na zapewnieniu jednej ze stron i jej kontrahentów. Zaakcentowano, iż powód miał wynająć pojazd na okres faktycznie 5 –dniowej naprawy za wskazaną kwotę, gdy przed szkodą był on wart 18.000 zł. Natomiast upoważnienie do wypłaty odszkodowania datowane jest na 12 sierpnia 2013r., a zakład (...) dopiero w dniu 30 września 2013r. zakończył naprawę pod względem formalnym t.j. fakturując wykonanie czynności. Pojazd był zdalny do ruchu, nie było zatem potrzeby wynajmu pojazdu w czasie, gdy (...) nie było gotowe do przystąpienia do naprawy. Jednocześnie wskazano, iż pozwany udzielił pokrycia ubezpieczeniowego innym pojazdom powoda t.j. B. k 1200 o nr rej. (...) w okresie od dnia 22 lipca 2012r. do 21 lipca 2013r. oraz Y. o nr rej. (...) w okresie od 02 czerwca 2012r. do dnia 01 czerwca 2013r. i nie posiada informacji o sprzedaży tych pojazdów. Nadto powód nie wykazał zasadności wymogów jakie zawarło w pkt 8 pozwu t.j, iż zarówno pojazd wynajęty jak i uszkodzony posiadały pełne ubezpieczenie, miały „zniesione udziały własne” ani też , że koniecznym było zniesienie limitu kilometrów.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska. Nadto pełnomocnik powoda wskazał, iż stawka czynszu ustalona umownie między powodem a wynajmującym pojazd zastępczy jest niższa niż średnie stawki najmu, występujące na rynku lokalnym, a kwestie zasadności okresu najmu pozostawił uznaniu sądu. Nadto w piśmie z dnia 19 października 2017r. wskazał, iż żąda odsetek od należności głównej od dnia 17 listopada 2013r. Tym samym stwierdzić należy, iż z uwagi na treść pozwu i jego uzasadnienia zaistniała oczywista omyłka w zakresie wskazanego miesiąca.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lipca 2013r. w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ należący do P. C. (1) motocykl marki B. o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji w dacie zdarzenia posiadał zawartą z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Okoliczności niesporne.

P. C. (1) w związku z uszkodzeniem należącego do niego pojazdu w okresie od 25 lipca 2013r. do 04 września 2013r. korzystał z pojazdu zastępczego, motocykla marki B. o nr rej. (...), wynajętego od M. P. oraz B. P. jako współników spółki cywilnej (...). Według zapisów umowy została ona zawarta na okres od dnia 25 lipca 2013r. do dnia zwrotu,

potwierdzonego odrębnym dokumentem. Strony ustaliły dobową stawkę najmu pojazdu bez limitu kilometrów na kwotę 300 zł netto.

Pisemne potwierdzenie zwrotu wynajętego pojazdu nastąpiło w dniu 04 września 2013r. W dniu 05 września 2013r. została wystawiona przez wynajmującego podmiot faktura Nr (...)r. na kwotę 15.129 zł z tytułu wynajmu motocykla marki B. o nr rej. (...), wskazująca ilość dób na 41, przy stawce dobowej 300 zł netto i uwzględnieniu 23 % podatku VAT. Płatność nastąpiła gotówką w tej dacie.

W okresie najmu pojazdu P. C. (1) prowadził działalność, obejmującą w sezonie letnim t.j. od czerwca do końca września wynajem apartamentów w Ś., co wiązało się z potrzebą przynajmniej raz w tygodniu wyjazdu do Ś.. Wówczas w ramach szybkiego dojazdu korzystał z motocykla, który został uszkodzony w wyniku przedmiotowego zdarzenia. W tym czasie zajmował się także handlem odzieżą i stylizacją i także korzystał z posiadanego przez siebie pojazdu w związku z wizytami u klientów. Pozwalało to mu na szybsze dotarcie na miejsce spotkania, zwłaszcza w sytuacji korków na drodze i problemów z parkowaniem. Po zdarzeniu uzyskał informację od pracownika ubezpieczyciela, iż on nie prowadzi wynajmu motocykli. Zrobił rozeznanie dotyczące siedziby firm wynajmujących motocykle, także, iż stawki są 2-3 krotnie wyższe niż w przypadku wynajmu samochodu. Wówczas skontaktował się ze znajomym M. P. i zawarł z nim umowę. Było to o tyle ważne, iż w tym czasie wybierał się także motocyklem w A. z przyjaciółmi. Wyjazd był zaplanowany już w kwietniu na okres 4-5 dni. Miał także w planach kolejny wyjazd motocyklowy.

Dowód :

- **umowa najmu pojazdu k. 6v,**
- **potwierdzenie zwrotu pojazdu k.7,**
- **harmonogram naprawy pojazdu k.6,**
- **faktura z 05.09.2013r. k.7v,**
- **zeznania powoda P. C. k.76-78,**
- **zeznania świadka M. P. k. 74-76,**
- **zeznania świadka B. P. k.73-74.**

Powód dokonał zgłoszenia szkody u pozwanego w piśmie z dnia 30 września 2013r., przedkładając dokumenty dotyczące wynajmu pojazdu wraz z rachunkiem oraz harmonogramem naprawy pojazdu. Pozwany w dniu 25 lipca 2013r. wycenił wartość uszkodzonego pojazdu przed szkodą na kwotę 18.000 zł brutto. Natomiast oszacował koszty naprawy pojazdu na kwotę 6.642,90 zł brutto. Powód pozostawił uszkodzony pojazd do naprawy w (...) B. w dniu 25 lipca 2013r.

W dniu 12 sierpnia 2013r. powód przedłożył upoważnienie do wypłaty odszkodowania na rzecz (...) Sp. z o.o. i Sp. k w S. – Dealera B.. Decyzją z dnia 13 sierpnia 2013r. pozwany ustalił wysokość odszkodowania za szkodę w pojeździe na kwotę 6.642,90 zł. Kwotę tę przekazał na konto serwisu (...). Czas oczekiwania na części zamienne obejmował okres od 23 sierpnia do 30 sierpnia 2013r. Koszty naprawy zamknęły się kwotą 9.569,66 zł. Technologiczny czas naprawy trwał od 02 do 04 września 2013r.

Decyzją z dnia 03 października 2013r. pozwany ostatecznie odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu ustalił na kwotę 9.569,66 zł.

W piśmie z dnia 17 października 2013r. pozwany poinformował poszkodowanego, iż po analizie przedstawionej dokumentacji nie znajduje podstaw do uznania tego roszczenia. Powołując się na art. 361 k.c. oraz art. 826 k.c. i tą

okoliczność, iż posiada on inne pojazdy (B. k 1200 o nr rej. (...), motorower Y.) w związku z powyższym w tym okresie mógł korzystać z posiadanego drugiego pojazdu o tych samych parametrach.

Powód nie zgodził się z decyzją towarzystwa ubezpieczeń i pismem z dnia 28 października 2013r. wezwał do zapłaty kwoty 15.129 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania. W piśmie tym wskazał, iż nie miał faktycznie innego pojazdu – motocykla w tym okresie, który mógłby użytkować.

W odpowiedzi na niniejsze pismo ubezpieczyciel w piśmie z dnia 03 grudnia 2013r. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Powód w okresie od 22 lipca 2013r. do 30 września 2013r. posiadał następujące pojazdy: motocykl marki B. (...), rok produkcji 2006 o nr rej. (...) oraz motocykl marki B. (...), rok produkcji 2004 o nr rej. (...). Pierwszy z tych pojazdów został skradziony powodowi przed przedmiotowym zdarzeniem, podczas pobytu w K.. Zgłosił on kradzież na policję, ale pojazdu nie wyrejestrował z uwagi na brak decyzji o umorzeniu postępowania.

Dowód:

- **pismo z dnia 30.09.2013r. k.8v,**
- **pełnomocnictwo k.8,**
- **pismo z 17.10.2013r. k.9-9v,**
- **wezwanie do zapłaty z 28.10.2013r. k.10-11v,**
- **potwierdzenie odbioru k.12-12v,**
- **pismo z 03.12.2013r. k.13,**
- **cenniki ofert wynajmu motocykli k.13v-14v,**
- **arkusz ustalenia wartości pojazdu z 25.07.2013r. z dokumentacją zdjęciową k.26-29,**
- **kalkulacja naprawy z 25.07.2013r. k.30-32v,**
- **upoważnienie z 12.08.2013r. k.33,**
- **decyzja z 13.08.2013r. k.34,**
- **dokumentacja zdjęciowa z 19.08.2013r. k.36-38,**
- **faktura z 30.09.2013r. k.39-39,**
- **decyzja z 03.10.2013r. k.40,**
- **raport z kartoteki osobowej k.41,**
- **pismo z UM w S. z 03.12.2015r. k.59,**
- **dokumentacja szkodowa na płycie CD koperta k.67,**
- **zeznania powoda P. C. k.76-78.**

Technologiczny czas naprawy przedmiotowego motocykla w związku z kolizją z dnia 22 lipca 2013r. wynosił 2 dni robocze. Natomiast uzasadniony (konieczny) czas naprawy wynosił 21 dni, w tym 2 dni robocze technologicznego czasu naprawy.

Średnia dobową stawką wynajmu motocykla o parametrach zbliżonych do motocykla powoda to 389,75 zł netto (479,39 zł brutto). M. P. nie musiał konkurować na rynku wynajmu motocykli, bo do niego powód skierował bezpośrednią prośbę o wynajem motocykla zastępczego.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego R. S. z dnia 02.01.2017 r. k.98-104,

-ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego R. S. z dnia 19.09.2017 r. k.127-128.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

Podstawę prawną wywiedzonego powództwa stanowił art. 436 §2 k.c. w związku z art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.).

Zgodnie z dyspozycją art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4). Stosownie natomiast do treści art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...) z ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Natomiast podstawę prawną ciążącego na sprawcy kolizji obowiązku naprawienia szkody stanowił art. 436 §2 k.c., zgodnie z którym w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

W niniejszej sprawie strony nie wiodły sporu odnośnie okoliczności kolizji z dnia 22 lipca 2013r., w tym osoby sprawcy zdarzenia, który ponosił odpowiedzialność za powstałą szkodę na zasadzie winy. Pozwany uznał co do zasady swoją odpowiedzialność gwarancyjną wobec powoda za zaistniałe zdarzenie. Pozwany natomiast zanegował zasadność roszczenia powoda co do zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu swojej decyzji z dnia 17 października 2013r. odmawiającej wypłaty odszkodowania z tego tytułu po analizie przedstawionej dokumentacji nie znalazł podstaw do uznania tego roszczenia, powołując się na art. 361 k.c. oraz art. 826 k.c. i tą okoliczność, iż powód posiadał inne pojazdy (B. k 1200 o nr rej. (...), motorower Y.) w związku z powyższym w tym okresie mógł korzystać z posiadanego drugiego pojazdu o tych samych parametrach.

Ustalenia w zakresie stanu faktycznego sprawy sąd poczynił w oparciu o ujawnione w sprawie dowody z dokumentów, których autentyczności i mocy dowodowej nie kwestionowała żadna ze stron oraz zeznania świadków (wynajmujących pojazd), także zeznania powoda, a w zakresie wiadomości specjalnych - w oparciu o opinie biegłego sądowego R. S..

Zgłoszone w pozwie żądanie podlegało ocenie z punktu widzenia art. 361 § 1 k.c. normującego ogólne reguły zakresu odszkodowania. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03, Lex 146324, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002, z. 7-8, poz. 103, uchwała z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004, z. 1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem

wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego należy przy tym dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl.; wyrok z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl.). W kontekście powyższego podkreśla się, że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową i to nie tylko w przypadku, gdy dotyczy pojazdu wykorzystywanego uprzednio w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego. Podkreśla się, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje przy tym celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej (uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego, z dnia 17 listopada 2011 r. sygn. akt III CZP 5/11).

Postulat pełnego odszkodowania przemawia zatem za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia, a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania. Termin wydatków „koniecznych” oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Poszkodowany mógłby zatem żądać tylko zwrotu wydatków poniesionych za korzystanie z pojazdu zastępczego. Za szkodę można uznać tylko koszty niezbędne, rzeczywiście poniesione przez poszkodowanego, którego obciąża ciężar dowodu wysokości szkody.

Rozważając zasadność zgłoszonego w sprawie żądania sąd uznał, że twierdzenia powoda co do czasu niezbędnego korzystania z pojazdu zastępczego nie zasługują na aprobatę w całości. Trudno jednakże w okolicznościach niniejszej sprawy nie przyjąć, iż koszty te nie były celowe i uzasadnione z uwagi na charakter oraz miejsce wykonywania pracy przez powoda i planowane wyjazdy urlopowe w określonym czasie, obejmującym okres od dnia szkody (22 lipca 2013r.) do dnia oględzin w dniu 25 lipca 2013r. (4 dni). Jednakże w tym okresie przez 3 dni powód nie korzystał z pojazdu zastępczego. Dalej okres oczekiwania na dodatkowe oględziny t.j. do dnia 23 sierpnia 2013r.(5 dni), czas faktycznej naprawy trwający 5 dni(w tym dwa dni robocze) t.j.od dnia 31 sierpnia 2013r. do 04 września 2017r. oraz czas 7 dni na realizację zamówienia części zamiennych niezbędnych do naprawy pojazdu(od 23 sierpnia 2013r. do 30 sierpnia 2013r.). Tym samym ten okres to 21 dni pomniejszony o 3 dni, gdy powód nie korzystał z pojazdu zastępczego więc w sumie 18 dni. Zdarzenie, które spowodowało uszkodzenia pojazdu powoda miało charakter nagły i nie sposób było go z góry przewidzieć. Jak wynika z zeznań powoda, korzystanie z samochodu stanowiło dla niego element niezbędny do zapewnienia sprawnej realizacji obowiązków zawodowych ale i planów urlopowych. Podkreślenia przy tym wymagało, że powód w okresie korzystania z pojazdu zastępczego nie posiadał innego samochodu, z którego mógłby korzystać w takim samym zakresie, w jakim korzystałby z należącego do niego uszkodzonego pojazdu. A to ta okoliczność legła u podstaw nieuwzględnienia roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu. Powód przedstawił w swoich zeznaniach przyczyny takiego stanu rzeczy, a brak w materiale dowodowym dowodu na to, aby odmówić powodowi wiarygodności. Zaznaczenia wymaga, iż pozwany nie naprowadził dowodu przeciwnego na twierdzenia powoda. Fakt rejestracji drugiego z motocykli na nazwisko powoda nie przemawia jeszcze za tym, iż faktycznie istniała możliwość korzystania z tego pojazdu w związku z uszkodzeniem przedmiotowego motocykla. Zachowanie powoda związane z racjonalnym poszukiwaniem „wyjścia z zaistniałej sytuacji” jest zrozumiałe. Nie można czynić powodowi w ustalonym stanie faktycznym zarzutu, iż przy stawce niższej wypożyczył on pojazd zastępczy od znajomego, bo to zminimalizowało koszty w odniesieniu do dobowej stawki wynajmu. Zrozumiałym jest również to, iż okres w którym zaistniał przedmiotowy wypadek był okresem sezonu motocyklowego i wzmożonej pracy sezonowej u powoda, także okresem realizacji planowanych już w kwietniu wspólnych wyjazdów motocyklowych np. w A.. W twierdzeniach pozwanego pojawia się jeszcze inny pojazd – motorower marki Y., ale nie sposób przyjąć, iż jest to taki pojazd, który mógłby służyć powodowi jako pojazd zastępczy w miejsce uszkodzonego pojazdu z uwagi na

sposób wykorzystywania przed szkodą uszkodzonego pojazdu i realizowanie jego obowiązków zawodowych i planów urlopowych. Nadto w informacji Urzędu Miejskiego w S. z dnia 03 grudnia 2015r. jako pojazdy w posiadaniu których był powód w okresie od dnia zdarzenia do 30 września 2013r. nie został wskazany niniejszy pojazd. Natomiast kwestia stanu licznika uszkodzonego pojazdu powoda po oględzinach ma znaczenie drugorzędne z uwagi na okoliczność, iż faktycznie powód od dnia 25 lipca 2013r. nie miał możliwości korzystania z tego pojazdu, bo oddał go do naprawy. Nie można obciążać powoda kwestią dotyczącą tego, czy warsztat był gotowy czy też nie do naprawy pojazdu w sytuacji gdy był już sporządzony kosztorys naprawy przez pozwanego, a ustalona kwota z tego tytułu została przekazana przez pozwanego w dniu 13 sierpnia 2013r. Sąd oceniając zeznania powoda w zakresie braku możliwości korzystania z innego pojazdu uznał je za wiarygodne, nie zostały bowiem ujawnione okoliczności, które pozwalałyby na odmówienie im wiarygodności.

Zdaniem sądu powód wykazał tym samym zasadność korzystania przez niego z pojazdu zastępczego. W rezultacie, w świetle wyżej poczynionych rozważań, koszt wynajęcia takiego pojazdu należało uznać za wydatek mieszczący się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego ze zdarzeniem z 22 lipca 2013r.

Z uwagi na zaprezentowane stanowiska procesowe stron, wyjaśnienia wymagało w jakim okresie poszkodowany był uprawniony do korzystania z pojazdu zastępczego oraz jak przedstawiała się wysokość uzasadnionych kosztów tego najmu. Ustalenie powyższych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych, stąd w sprawie dopuszczono dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. W ocenie sądu opinia została sporządzona przez osobę dysponującą odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym. Biegły oparł się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a wykonana opinia była sformułowana w sposób jasny i precyzyjny. Konkluzje opinii zostały logicznie uzasadnione i powiązane z przedstawionym w opinii procesem rozumowania. Co więcej, jedynie strona powodowa wniosła zarzuty do opinii, podnosząc, iż oczekiwanie przez powoda na zaakceptowanie przez ubezpieczyciela zakresu uszkodzeń w pojeździe i wyrażenie przez niego zgody na rozpoczęcie naprawy jest warunkiem bezwzględnie koniecznym przed przystąpieniem do czynności naprawczych. Zamówienie części zamiennych niezbędnych do dokonania naprawy czy też samo przystąpienie do naprawy bez uzyskania uprzedniej gwarancji pokrycia tych kosztów przez ubezpieczyciela stanowi ryzyko, do którego nie jest obowiązany ani warsztat naprawczy ani też poszkodowany. Oczekiwanie przez powoda na akceptację przez pozwanego zakresu naprawy i koniecznych do poniesienia kosztów było zatem konieczne, a tym samym czas najmu w okresie od dnia 25 lipca 2013r. do dnia 04 września 2013r. najbardziej uzasadniony, co znajduje potwierdzenie w harmonogramie naprawy, złożonym do akt. Na rozprawie w dniu 19 września 2017r. biegły R. S. przedstawił ustną uzupełniającą opinię i wskazał, że ani powód ani warsztat nie mają obowiązku pokrywania kosztów naprawy pojazdu, które wynikały ze szkody z dnia 22 lipca 2013 roku. On w swojej opinii takich twierdzeń nie zawierał, odnosząc się do harmonogramu dołączonego do pisma, oświadczył, iż poszczególne czasy związane z likwidacją szkody i czasem niezbędnym do naprawy pojazdu po kolizji obejmowały okres od 22 lipca do 25 lipca 2013r. i był to czas od wystąpienia i zgłoszenia szkody do wykonania pierwszych oględzin przez pracownika pozwanej. Czas ten wynosił 4 dni. Po 25 lipca 2013r. do dnia 19 sierpnia 2013r. nie mamy informacji o tym co się działo z procesem likwidacji szkody. Zaznaczył, iż motocykl został w dniu 25 lipca 2013r. pozostawiony w (...) B., natomiast pełnomocnictwo do rozliczenia szkody zostało przez powoda podpisane w dniu 12 sierpnia 2013r. Okres ten wynosił aż 18 dni i nie był związany z procesem likwidacji szkody wynikających z przyczyn leżących po stronie pozwanej, przynajmniej nie wskazuje na to materiał dowodowy zawarty w aktach sprawy. Następnym czasem, który ma wpływ na długość trwania czasu najmu pojazdu zastępczego jest okres od 9 sierpnia 2013 roku do 23 sierpnia 2013 roku, tj. okres obejmujący 5 dni oczekiwania od zgłoszenia oględzin dodatkowych do otrzymania oceny technicznej sporządzonej przez pozwaną. Okres oczekiwania na części zamienne obejmuje daty od 23 sierpnia do dnia 30 sierpnia 2013 roku, następnie czasem związanym z likwidacją szkody jest technologiczny czas naprawy oraz czynności związane z zakończeniem naprawy pojazdu i zwrotem pojazdu zastępczego, czyli 3 dni w okresie od 2-4 września 2013 roku. Ostatecznie biorąc pod uwagę harmonogram czasu naprawy pojazdu po szkodzie z dnia 22 lipca 2013 roku wynosił 20 dni. Należałoby uwzględnić także dni wolne od pracy, łącznie byłoby to 21 dni. Jednocześnie wskazał, iż z analizy akt szkody na płycie CD k. 67, wynika, że pozwany wypłacił kwotę 6.642,90 zł na konto serwisu (...) 13 sierpnia 2013r., czyli niezwłocznie po udzieleniu

pełnomocnictwa przez powoda do rozliczenia szkody. Warsztat tym samym dysponował środkami na pokrycie kosztów części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu.

Biorąc pod uwagę powyższe, sąd uznał opinię biegłego za w pełni przekonującą, a wnioski w niej zawarte uczynił podstawą istotnych w sprawie ustaleń faktycznych. Biegły sposób wyczerpujący i jasny wyjaśnił założenia i wnioski sformułowane w opinii.

Jednocześnie biegły ustalił, iż średnia dobowa stawka wynajmu motocykla o parametrach zbliżonych do motocykla powoda to 389,75 zł netto (479,39 zł brutto). Uzgodniona przez powoda stawka osadzona była w realiach rynkowych, ale co wymaga zaznaczenia była niższa i tym samym z pewnością zapewniała minimalizację ewentualnych kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. W tym miejscu należy wskazać, iż podniesione przez powoda okoliczności dotyczące „zmowy” stron umowy z dnia 25 lipca 2013r. celem uzyskania wyższego świadczenia od ubezpieczyciela i jego ewentualnego podziału między strony umowy nie zostały poparte żadnymi dowodami w sprawie i pozostawały okolicznością gołosłowną. Jednakże w tym miejscu zaznaczenia wymaga, iż przedstawiony stan faktyczny i faktyczne koszty wynajmu pojazdu w kwocie 15.129 zł mogą budzić wątpliwości i w ocenie sądu przemawiają , za przyjęciem tych kosztów w wymiarze odpowiadającym cym 18 – dniom wynajmu(21 dni – 3 dni) , co przy stawce 300 zł netto dawałoby co najwyżej zasadną kwotę 5.400 zł netto z tego tytułu.

W kontekście powyższych rozważań, wobec faktu, iż przyjęta przez poszkodowanego stawka najmu w kwocie 300 zł netto (369 zł brutto) była niższa od średnich lokalnych stawek dla tego typu pojazdów i uzasadniony czas naprawy wynosiłby 18 dni (21 dni – 3 dni) żądana kwota 2.000 zł mieści się w tych kosztach, biorąc pod uwagę regulacje z art. 321 § 1 k.p.c., która nie pozwala sądowi wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Stąd orzeczenie w zakresie należności głównej jak w pkt I wyroku.

Orzekając w przedmiocie odsetek sąd przyjął za podstawę art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd miał przy tym na względzie, iż zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Roszczenie z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego zostało pozwanej zgłoszone pismem z dnia 30 września 2013r. Decyzja pozwanej zapadła w dniu 17 października 2013r. Tym samym żądanie pozwu w zakresie odsetek ustawowych od dnia 17 listopada 2013r. jest jak najbardziej uzasadnione. Zaznaczenia przy tym wymaga, iż zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie – w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Wzmiankowany przepis został znowelizowany ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. (art. 57 ustawy). Dlatego też w zakresie odsetek sprzed daty 1 stycznia 2016 r. należało zasądzić odsetki ustawowe, zgodnie z poprzednim brzmieniem art. 481 § 2 k.c., wedle którego, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe

Mając na uwadze powyższe, orzeczono w zakresie odsetek ustawowych jak w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania, przy uwzględnieniu wyniku procesu, orzeczono w pkt II wyroku w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U z 2013 r., poz. 461 ze zm.). Na koszty strony powodowej składają się : opłata sądowa od pozwu w kwocie 100 zł, zaliczka uciszona na poczet kosztów opinii biegłego w kwocie 400 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 600 zł, a nadto opłata skarbową od pełnomocnictw procesowego w kwocie

17 zł. W związku z powyższym sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117 zł stanowiącą sumę powyższych należności.

W pkt III wyroku sąd działając na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2002 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) nakazał zwrócić pozwanemu od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 128,63 zł stanowiącą różnicę między kosztami opinii biegłego w kwocie 671,37 zł a kwotą uiszczonych zaliczek w łącznej wysokości 800 zł, w tym przez pozwanego w kwocie 400 zł (800 zł - 671,37 zł).

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 1504/15 Dnia 08 grudnia 2017 r.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikom stron,
3. akta przedłożyć z apelacją, zażaleniem, wpływem innych pism lub za 21 dni.

SSR Anita Wolska